

Hồi 26

Vô Tình Bảo Kiếm

Năm người vây quanh Tần Quan Vũ đều ăn mặc theo lối văn sinh, vừa trông thấy hồng y thiếu nữ, năm thanh trường kiếm liền rút soạt ra khỏi vỏ, và nhích sát lên.

Hồng y thiếu nữ nhìn thẳng vào Tần Quan Vũ, mỉm cười nói:

- Xin các hạ cho biết đại danh?

Tần Quan Vũ quắc mắt lên rồi đáp lời:

- Tần Quan Vũ!

Hồng y thiếu nữ vụt nhướng đôi mày liễu:

- À... thật là thất lễ. Té ra công tử là người mà Tam Quốc miếu đã phong tặng là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Tiểu nữ từng nghe Phi Hồ hương chủ thường nhắc tới. À này, công tử đã có nghe Tử Vong Yến Hội đã sửa đổi ngày khai mạc rồi chăng?

Câu nói của hồng y thiếu nữ khiến cho Tần Quan Vũ sững sốt.

Chuyện xảy ra tại Tam Quốc miếu là một chuyện khó có người biết được, thế tại sao chỉ mới có mấy ngày mà đã lan đi nhanh như vậy được?

Đã lan truyền, mà lại lan truyền một cách qua rõ ràng, Văn Khúc Võ Khôi thì chưa đáng nói chi, còn Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thì quả là rối rắm.

Từ trước đến giờ, trong võ lâm chỉ có Vũ Nội Bát Kỳ, nhưng cũng chưa phân ngôi thứ chi cả. Bây giờ đột nhiên mình mang danh hiệu đệ nhất thì quả là đã xem họ không có vào đâu cả.

Tần Quan Vũ mím miệng cắn khoăn.

Việc tranh dành trong chốn võ lâm từ trước tới nay há chẳng phải đều là vì danh vọng hay sao?

Và dù chính dù tà, nhất định Bát Kỳ sẽ không thể nào chịu được việc có người nhảy lên ngôi trước họ như thế.

Nhất định sẽ có một ngày nào đó, họ sẽ tìm đến gây sự với chàng.

Nhưng chuyện bắn khoản lớn hiện nay đã làm cho Tần Quan Vũ phải suy nghĩ nhiều hơn hết, là Tử Vong Yến Hội đã dời ngày hẹn. Chàng quay lại hỏi hồn y thiếu nữ:

- Thay đổi ngày mở Tử Vong Yến Hội đến bao giờ?

- Mười sáu tháng tám, tức là ngày mai. Các hạ là người lỗi lạc, thật xứng với danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, nhưng không biết có muốn tham dự Tử Vong Yến Hội chăng?

Tần Quan Vũ mím môi ngạo nghễ:

- Tại hạ chẳng những chỉ tham dự Tử Vong Yến Hội không thôi, mà còn phải đi vào Chí Tôn bảo nữa.

Hồn y thiếu nữ nhìn chàng bằng tia mắt đầy ngụ ý:

- Xin công tử nán đợi, chờ tiểu nữ thông báo đã!

Rồi không đợi Tần Quan Vũ trả lời, nàng khẽ nhắc mình lên và như một cánh dơi đêm, lao mất dạng vào Tử Vong lâm.

Tần Quan Vũ quát lớn:

- Không cần thưa hỏi gì cả, ta cần vào ngay bây giờ.

Nhưng năm người vây quanh chàng lúc nãy đã nhích lên cản chàng lại. Và một trong năm người ấy lễ phép vòng tay:

- Chẳng lẽ Tần huynh không thể nán đợi trong giây lát được sao?

- Tại sao ta phải đợi?

- Bọn tại hạ được lệnh giữ cửa, nếu cứ để Tần huynh xông vào thì bọn tại hạ sẽ mang tội thất trách.

- Ta không cần biết chuyện đó, kẻ nào cản ta thì sẽ chết!

Vừa dứt lời, chàng với tay lên lưng, rút soạt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

- Vô Tình kiếm!

Ánh thép vừa nhoáng lên, năm gã trung niên kêu khẽ một tiếng hãi hùng, đồng loạt sang một bên.

- Đúng! Lần thứ hai Vô Tình kiếm ra đời!

Giọng nói trầm trầm vụt nổi lên thành linh, Tần Quan Vũ giật mình quay lại.

Kẻ mới đến đứng cách chàng chỉ trong vòng một trượng, thế mà không một ai hay biết, võ công của người ấy quả thật đáng kiêng dè.

Nhìn thấy người đối diện là một lão nhân quất thước, Tần Quan Vũ bèn dịu giọng:

- Xin lão trượng cho biết đại danh!

Khẽ vuốt chòm râu bạc, lão nhân nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ:

- Một trong Cái Bang tam lão.

Tần Quan Vũ thoáng nghe nghi ngờ...

Là một bang phái đã được võ lâm trọng nể, nhưng gần mười năm nay bỗng nhiên Cái Bang đóng cửa không màng thế sự, bây giờ Cái Bang tam lão lại thành linh xuất hiện, quả là một chuyện không phải tầm thường.

Tần Quan Vũ vội vòng tay:

- Có lẽ lão tiền bối cũng đến dự Tử Vong Yến Hội?

- Không!

- Thế thì vì tại hạ mà đến chăng?

- Đúng thế! Có phải các hạ là người vừa từ trong Tam Quốc miếu đi ra, và có cái ngoại hiệu là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đó chăng?

Vốn chưa từng quen biết mà đối phương lại nói rõ lai lịch của mình, Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Xin lão trượng cho biết nguyên do đến đây?

Lão khất cái vạt nhích lên một bước, lạnh lùng nói:

- Các hạ quả đúng là đã vào Tam Quốc miếu?

Trước thái độ sỗ sàng của đối phương, Tần Quan Vũ hơi nóng mặt:

- Nếu đúng vậy thì đã sao?

Lão khất cái gạt đầu và đổi giọng trang nghiêm:

- Đã vào đó rồi thì tốt chứ có sao. Lão phu có một điều muốn hỏi.

- Tại hạ với Cái Bang vốn không thù oán, lão trượng tìm tại hạ với dụng ý gì?

Lão khất cái vội xua tay:

- Không, các hạ đừng hiểu lầm, lão phu chỉ có mấy việc muốn hỏi thế thôi.

Vừa lúc đó, bảy bóng người từ ngoài ven rừng lao tới, hai người trong bọn tiến lên đứng song song với lão khất cái, còn năm người kia thì giăng hàng đứng sát phía sau.

Lão khất cái quay lại nói:

- Với tư cách của quyền bang chủ, xin hỏi các vị sư đệ, thanh kiếm đang ở trên tay của thiếu niên kia có phải là Vô Tình kiếm không?

Bảy người cùng rập lên một lượt:

- Đúng là Vô Tình kiếm!

Bây giờ thì Tần Quan Vũ đã hơi biết rõ. Các cao thủ Cái Bang đến đây chỉ là với mục đích hỏi việc thanh kiếm mà chàng đã có được tại Tam Quốc miếu.

Lão khất cái nhích lên hai bước, thái độ cực kỳ trang trọng, nói:

- Bây giờ lão phu xin tự giới thiệu, lão phu là kẻ đứng đầu trong Cái Bang tam lão, hiện chấp chương quyền bang chủ. Đồng đạo võ lâm gọi riêng là Bất Tử Lão Cái.

Rồi chỉ tay ra sau, Bất Tử Lão Cái nói tiếp:

- Đây là đệ nhị lão, ngoại hiệu là Diệu Thủ Thần Du, và đây là đệ tam lão, Tam Bạch Lão Quỷ. Còn năm vị sau là ngũ vị hộ pháp của bản bang.

Và không đợi Tần Quan Vũ kịp mở lời, Bất Tử Lão Cái hỏi ngay:

- Xin các hạ vui lòng cho biết lai lịch của thanh kiếm mà các hạ đang cầm trong tay.

Tần Quan Vũ ngơ ngẩn hỏi lại:

- Làm sao tại hạ biết được lai lịch của nó?

Tam Lão và Ngũ Hộ Pháp của Cái Bang cùng biến sắc, tám người cùng bước lên một lượt, những tia mắt nghiêm trọng ngó sững vào Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ thấy thế thì hết sức lạ lùng.

Vừa rồi, đối với mình, họ còn có vẻ kính trọng, thế sao bây giờ thái độ lại thay đổi liên như thế?

Chẳng lẽ câu trả lời “không biết” của mình lại quan hệ lắm sao?

Bất Tử Lão Cái cất giọng trầm trầm hỏi:

- Các hạ đã không biết lai lịch của nó, vậy kiếm ấy từ đâu mà có?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Kiếm này là của nghĩa phụ tại hạ tặng cho!

Tám cao thủ Cái Bang đưa mắt nhìn nhau kinh nghi, và Bất Tử Lão Cái lại nhích lên gần hỏi:

- Nghĩa phụ của các hạ là ai?

Bây giờ thì Tần Quan Vũ mới thật là cứng họng.

Chàng làm sao biết được người ngồi chết mục trong đường vào Tam Quốc miếu là ai?

Quả là một chuyện khó khăn hết sức.

Chàng thoáng hơi suy nghĩ và lắc đầu:

- Tại hạ không biết tính danh của nghĩa phụ!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên trước câu trả lời của Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái lại hỏi:

- Thế nghĩa phụ của các hạ có những đặc điểm gì?

- Nghĩa phụ của tại hạ mặt xương, mình gầy, bị hỏng một mắt bên phải.

Các cao thủ Cái Bang cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc và cùng thụt lui mấy bước.

Bất Tử Lão Cái thoáng hơi run giọng:

- Đã tặng thanh Vô Tình kiếm, nhưng chẳng biết nghĩa phụ của các hạ có dặn lại điều gì chăng?

Thấy dáng vẻ của đôi phương, Tần Quan Vũ có phần hiểu được vấn đề.

Nhất định người giữ thanh bảo kiếm này có một quan hệ hết sức mật thiết với Cái Bang. Chàng thấy cần phải nói rõ lại chuyện mình được kiếm thế nào cho họ biết.

Nhưng chàng chưa kịp mở lời thì thành linh, tiếng tiêu từ đâu thánh thoát vang lên, tiếng tiêu lộng lộng nhặt khoan, như tiếng ngọc rớt nghe lãnh lớt.

Tiếp theo đó, một giọng oanh lanh lạnh vang lên:

- Tiệp thiếp là Tiêu Hồn Tinh Nữ vâng lệnh mở đường, Chí Tôn bảo chủ Ngọc Thường Nga Tiêu Phụng Hoàng thân tự nghênh tiếp đồng môn sư đệ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.

Sự tình diễn biến cực kỳ đột ngột, khiến cho Tần Quan Vũ thoáng nghe hồi hộp lạ thường.

Và theo sau đó, hai hàng hồng y thiếu nữ lần lượt đi ra, mỗi bên mười hai người, nhịp bước đều đặn, tà áo lượn theo như làn mây huyền hoặc.

Dẫn đầu là một thiếu nữ mặt như ngọc sáng, thoăn thoắt gót sen, eo lả bước đến trước mặt Tần Quan Vũ, môi nàng như sẵn nở nụ cười.

Tần Quan Vũ khẽ giật mình, khi nhận ra thiếu nữ đó, thì ra nàng chính là Tiêu Hồn Tinh Nữ, người đã từng hội kiến tại Hoa Sơn.

Hai hàng thiếu nữ vụt rẽ ra như cánh quạt, tiếp theo là hai hàng người nữa, những thiếu nữ mặc lục y uyển chuyển bước ra.

Và một giọng oanh vụt vang lên như xé màn đêm tịch mịch:

- Bảo chủ giá lâm!

- o O o -